

Universitätsbibliothek Paderborn

**Svmma Totivs Theologiæ S. Thomæ Aqvinatis, Doctoris
Angelici Ordinis Prædicatorum**

Tertiæ Partis Volumen Secundum

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romae, 1619

Vtrum redeant in æquali reatu? 3

urn:nbn:de:hbz:466:1-38725

ipsius beneficij. Et secundum hoc innocentia est maius Dei beneficium, quam penitentia, quæ dicitur secunda tabula post naufragium*. Alio modo potest pensari beneficium ex parte recipientis, qui minus est dignus, & sic magis sit sibi gratia: unde & ipse art. 6.
magis est ingratus, si contemnat. Et hoc modo beneficium remissionis culpa: est maius, in quantum præstatur totaliter indigno: & ideo ex hoc sequitur maior ingratitudo.

ARTIC. III.

Vtrum per ingratitudinem peccati sequentis consurgat tantus reatus, quantus fuerat peccatorum prius dimissorum?

A D tertium sic proceditur. Viderur, quod per ingratitudinem peccati sequentis consurgat tantus reatus, quantus fuerat peccatorum prius dimissorum. Quia secundum magnitudinem peccati est magnitudo beneficij, quo peccatum remittitur, & per consequens magnitudo ingratitudinis, qua hoc beneficium contemnitur. Sed secundum quantitatem ingratitudinis, est quantitas reatus consequentis. Ergo tantus est reatus, qui consurgit ex ingratitudine sequentis peccati, quantus fuit reatus omnium præcedentium peccatorum.

¶ 2 Præterea, Magis peccat qui Deum offendit, quam qui offendit hominem. Sed seruus manumissus ab aliquo domino, reduciatur in eamde seruicet, à qua prius fuit liberatus, vel etiam in grauiorem. Ergo multo magis ille, qui contra Deum peccat post liberationem a peccato, reduciatur in tantum reatum poenæ, quantum primo habuerat.

¶ 3 Præterea, Matth. 18. dicitur, quod iratus Dominus tradidit eum (cui replicantur peccata dimisla, propter ingratitudinem) tortoribus quoadusque redderet vniuersum debitum. Sed hoc non esset nisi consurgeret ex ingratitudine tantus reatus, quantus fuit omnium præteriorum peccatorum. Ergo aequalis reatus per ingratitudinem reddit.

S E D

ut dictū
et q. 84.
art. 6.

¶ 2
4. d. 22. q.
1. art. 2.
q. 3.

SED contra est, quod dicitur Deut. 25. Pro mēfura peccati erit & plagarū modus. Ex quo patet, quod ex paruo peccato non consurgit magnus reatus. Sed quandoque peccatum mortale sequens, est multo minus quolibet peccatorum prius dimissorum. Non ergo ex peccato sequenti redit tantus reatus, quantum fuit peccatorum prius dimissorum.

R E S P Q N D E O dicendum, quod quidam dixerunt, quod ex peccato sequenti propter ingratitudinem consurgit tantus reatus, quantus fuit reatus peccatorum prius dimissorum super reatum proprium huius peccati. Sed hoc non est necessarium: quia si cut supra dictū est †, reatus præcedentium peccatorum non redit per peccatum sequens, in quantum sequitur actum sequentis peccati. Et ideo oportet, quod quantitas reatus reduntis sit secundum grauitatem peccati subsequentis. Potest autem contingere, quod grauitas peccati subsequentis adæquetur grauitati omnium peccatorum præcedentium. Sed hoc non semper est necesse, siue loquamur de grauitate eius, quam habet ex sua specie (cum quandoque peccatum sequens sit fornicatio simplex, peccata verò præterita fuerint adulteria, vel homicidia seu sacrilegia); siue etiam loquamur de grauitate, quam habet ex ingratitudine annexa. Non enim oportet, quod quantitas ingratitudinis sit absolute æqualis qualitatib[us] beneficij suscepiti, cuius qualitas attenditur secundum quantitatē peccatorum prius dimissorū. Coningit enim quod contra idem beneficium unus est multum ingratus vel secundum intensiōnem contemptus beneficij, vel secundum grauitatem culpæ contra benefactorē commissæ; alius autē paucus, vel quia minus contemnit, vel quia minus contra benefactorem agit. Sed proportionaliter quantitas ingratitudinis adæquatur quantitatē beneficij: supposito enim æquali contemptu beneficij, vel offensa benefactoris, tanto erit grauior ingratitudo, quanto be-

art. 1. hu
ies ques.

beneficium fuit maius. Vnde manifestum est, quod non est necesse, quod propter ingratitudinem, semper per peccatum sequens redeat tantus reatus, quanto fuit præcedentium peccatorum: sed necesse est quod proportionaliter quanto peccata prius dimissa, fuerunt plura & maiora, tanto redeat maior reatus per qualemque sequens mortale peccatum.

Ad primum ergo dicendum, quod beneficium remissionis culpæ respicit quantitatem absolutam secundum quantitatem peccatorum prius dimissorum. Sed peccatum ingratitudinis non respicit quantitatem absolutam secundum quantitatem beneficij, sed secundum quantitatem contemptus vel offendæ: ut dictum est †. Et ideo ratio non sequitur. *in corpore art.*

Ad secundum dicendum, quod etiam seruus manumissus non reducitur in pristinam seruitutem pro qualicunque ingratitudine, sed pro aliqua graui.

Ad tertium dicendum, quod illi cui peccata dimissa replicantur propter subsequentem ingratitudinem, reddit vniuersum debitum, in quantum quantitas peccatorum præcedentium proportionaliter inuenitur in ingratitudine subsequenti, non autem *in corpore* *re art.* absolutè: ut dictum est *.

ARTIC. I V.

Vtrum ingratitudo, ratione cuius sequens peccatum facit redire peccata prius dimissa, sit Speciale peccatum?

529

AD quartum sic proceditur. Videtur, quod ingratitudo, ratione cuius sequens peccatum facit redire peccata prius dimissa, sit speciale peccatum. Retributio enim gratiarum pertinet ad contra passum, quod requiritur in iustitia: ut patet per Philosophum * in libro quinto Ethicorum. Sed iustitia est specialis virtus. Ergo ingratitudo est speciale peccatum.

¶ 2 Præterea*, Tullius in 2. Rhetor. ponit quod gratia est specialis virtus. Sed ingratitudo opponitur gratia. Ergo ingratitudo est speciale peccatum.

¶ 3 Pra-

2. 2. q. 1.
107. a. 2.
ad 1. et 4
d. 22. q. 1
a. 3. q. 3.
ca. 5. non
remote à
pr. to. 5.
de inuen.
fo. 4 ante
fin. lib.